

Quan veiem una persona decaiguda, desmenjada, entristida, desanimada, solem dir que li falta esperit, que no té esma per a res.

Avui celebrem la Pentecosta, la festa en què la comunitat de creients es deixa dirigir per l'Esperit, que en definitiva és l'herència que va deixar Jesús als seus deixebles i que sempre ha de ser la guia del que hem anat construint i que ha de presidir la comunitat en general i encara més la que en diem Església com a símbol d'aquesta llibertat d'esperit que ens ha d'animar a ser oberts i lliures.

Diu el Papa Francesc referint-se a l'arribada de l'Esperit: "El Espíritu nos hace nuevas criaturas, como lo hizo ese día con los Apóstoles: nos renueva, nuevas criaturas". Certament aquells seguidors esporuguits pel "fracàs" del seu líder, clavats en creu, en rebre l'Esperit no només varen perdre la por, sinó que van sortir al carrer per ser testimonis del record, de la vida i dels ensenyaments de Jesús.

Aquest és l'encàrrec que van rebre els que avui en diríem "quatre arreplegats": ser testimonis de la bondat, del perdó, de la convivència, convençuts i amb la força de l'Esperit.

Convençuts de què? De que Déu existeix i que ens estima. És clar que és un convenciment fora de la mida o la capacitat matemàtica, per això en diem fe. Pel que creu: "El signe més clar de l'acció de l'Esperit és la vida. Déu està allà on la vida es desvetlla i creix, on es comunica i s'expandeix." "De Déu sempre estem rebent nova energia per la vida, noves sorpreses, noves i renovadores esperances" (Llunell).

"N'hi ha d'altres que no pronuncien la paraula "Déu" però experimenten una confiança fonamental que els fa estimar la vida i les persones malgrat tot, que els ajuda a plantar cara als problemes i a buscar el bé de tots" (Llunell).

Quin alè d'esperança! L'Esperit no és exclusiu perquè ningú en viu privat, perquè ajuda la persona a saber què és el bé i l'esperona a viure millor i fins i tot a compartir i a conviure. Quan no ho fa bé i perjudica els altres sap que va contra l'Esperit i s'amaga.

Tant de bo que creients i no creients puguem experimentar l'Esperit de Déu en nosaltres, si no l'anomenem "Déu" tampoc us en farà cap retret, però si cerqueu una millor forma de vida no poseu resistència a la força, la llum, l'alè, la pau, el consol i tots els signes de l'Esperit que actua en nosaltres "de forma amagada, silenciosa i muda".

Aquests sentiments són bàsics i cal fer-ne propaganda perquè van implícits en l'estimar, que no sempre és còmode ni suficient, i demana ser sensibles al que l'Esperit ens fa arribar en el més íntim de nosaltres mateixos, cal un esforç afegit per tal que tota la comunitat, que no és només el nostre entorn més proper, se'n vegi afavorida.

Aquest és també un missatge de sana alegria com el defineix Llunell quan escriu: "L'esperit condueix la persona a viure-ho tot d'una forma diferent: des d'una veritat més fonda, des d'una confiança més gran, des d'un amor més desinteressat i noble, més sacrificat i alegre".

Ja Nicodem preguntava: "Com pot néixer un home que ja és vell? (Jn, 3-4) i entre d'altres coses Jesús li respon: "Cal que nasqueu de dalt. El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps on va. Així mateix passa amb el que neix de l'Esperit" (Jn, 3,7-8)

Si som sensibles notarem que els bons sentiments van lligats a aquest Esperit, que els creients contemplem com a regal que se'ns recorda cada any, que és un esperit per ser plenament lliures, i això és un missatge per totes les persones i totes les religions que el reben i poden transmetre, perquè Déu no fa distincions de persones.

Ànims i endavant!